

LA TUIES

—Que em cridava, senyora?
—No era a tu, però és igual!

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Si tu mujer está de fi celosa, deja el melón, que es fruta peligrosa

Era Doña Restituta una mujer muy celosa que importunaba al marido por la más pequeña cosa.

Don Tiburcio, su marido era muy aficionado al melón, que le calmaba la sed, si estaba cansado.

Un su amigo, don Quintón conociendo su afición regalóle, cierta fiesta, un magnífico melón.

Don Tiburcio entusiasmado no dejó de él ni señal, sin pensar que aquella fruta le podría sentar mal.

Después de comer salieron los esposos, de paseo y entre ambos hubo bien pronto su poquito de jaleo pues la dama se empeñaba en pesar a su marido sosteniendo, la muy terca que él estaba enflaquecido.

Por fin, para terminar tan estéril discusión

Don Tiburcio se pesó cerca del Café Colón. Sesenta y seis kilos justos la báscula señaló y la cifra, la señora en su memoria guardó.

Entraron en un teatro para ver una revista había unas muchas que se perdían de vista.

Como el bueno de Tiburcio se fijaba demasiado en una mujer muy caya que estaba sobre el tablado

su cara mitad se puso un tantico incomodada mientras miraba la gente bastante regocijada.

Don Tiburcio, descompuerto se puso de pronto en pié y dijo: Me voy al water enseguida volveré.

Pero estuvo mucho rato y volvió desencajado como si en aquel intervalo alguien le hubiese sanado.

Doña Restituta nada volvió a hablar en la función pero al llegar a la calle estalló su indignación.

—¡Bandido! ¡Traidor! ¡Perjuero!

¡Ahora te vas a pesar y en la báscula la prueba de tu traición voy a hablar!

¡Tu no te has marchado al water!

¡Tu al escenario te has ido y allí, con aquella furcia sabe Dios lo que habrá habido!

Pesóse el hombre temblando sesenta y cuatro acusaba la báscula y su mujer de tanta rabia temblaba.

—¡Déjame hablar de una vez!

Don Tiburcio dijo al fin— ¿No te acuerdas del melón que traje ayer D. Quintón?

Es él la causa de todo me lo como tan a gusto que a mis tripas, esta tarde me les ha dado el gran susto.

De allí los dos kilos menos que ahora mi persona pesa sin que yo te haya faltado con la figuranta esa! Quedó medio convencida la celosa Restituta y allí cesó ya sin más tan enojosa disputa.

Más desde entonces Tiburcio no come ya más melón para evitar con su esposa alguna nueva cuestión.

RUFASTA
higienista

o o o

CHISTES Y COLMOS NUEVOS DE TRINCA

¿En qué se parecen los cerdos a los estudiantes malos?

¡Pues, en que engordan a fuerza de calabazas!

¿En qué se parecen los chófers a los corridos?

En que les gusta correrse por las curvas.

¿En qué se parece Uzcudun a un vendedor de periódicos?

¡Pues... en que aquel, boxea, y este, "vosea"... (En cuanto se entere Paulino me manda un knock-out por cable.)

¿Cuán es el acero más blando?

Pues, el acerico...

¿Y el colmo de un gandul borracho?

Ponerse sereno para ganarse la vida.

¿En que se diferencian los picadores de toros de los paraguas?

En que aquellos tienen varas, y estos, varillas.

♦ ♦ ♦

EPIGRAMAS

—¡Que bonita está esa morena! dijo en un baile Ramiro a Luis— ¡Cuanto más la miro más me gusta la morena! —¿Porqué a bailar no invitárla?

¡Tu inteligencia se acordó!

—Por eso, porqué es tan corta me da vergüenza sacarla.

Casimiro y Genoveva dos chicos que contemplaban

un grupo de Adán y Eva de este modo se explicaban:

— ¿Cuál de los dos es Adán?

— ¡Como te lo he de decir!

No te das cuenta que están uno y otro sin vestir?

Un beodo oyó las dos en una torre sonar

y dijo — ¿La una dos veces?

ese reloj anda mal.

A encerrar un gato pardo en un saco de tartán se subieron al desván

Juana y su primo Bernando.

Sin duda al primer encuentro

la niña cogió al tal gato pues dijo al cabo de un rato

— ¡Mamá, ya lo tengo dentro!

=====

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

LOVE-ME

La més gran de les revistes

REVUE EN FOLIES

El millor espectacle de Barcelona

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

deixava petitet a en Pirandello.

L'empresari, que es home que té molta paciència i bon desig, va deixar que el jove autor s'esbraven, fins arribar al final de la penúltima escena del segon acte.

—En aquesta escena — deia el pseudo-dramaturg — el públic s'aixecarà.

I l'empresari, amb un somris, va respondre:

—Sí. Però, serà per anar-se'n.

Prova infal·lible

PARLEN la portera i la bogadera de casa d'un servidor de vostès.

—Es veu que aquest pintor que està refent l'escala no deu ésser pas casat!

—Ah, no. I, en què ho coneixes?

—En que està cantant tot el dia...

Els encisos de Cadaqués

CADA diumenge al matí surten de Barcelona dos barcos que fan excursions turístiques a la Costa Brava. Són el "Virgen de Africa" i el "María Mercedes". Van a Cadaqués, a Palamós, a Tossa, i cada vegada hi porten més gent.

Aprofitant les dues festes de la setmana avant passada, un d'aquests vaporets va fer una excursió a Cadaqués. Entre el passatge hi figuraven en abundor una colla de xamoses xicotes, lleugeres de roba i lleugeres de cames.

No cal dir que tothom es va divertir molt.

El coneixedor

UN amic nostre, propietari d'unes importants caves, va invitar un company de club a tastar els seus vins.

—Oh! — va fer aquest. — Els conec tots de memòria!

—I ca!

—I ca?. Em deixo posar una vena als ulls, i pel gust, te'ls coneixeré tots.

Així ho van fer i, en efecte, va resultar que l'amic del vinater tenia raó.

Aquest, desitjós de fer-li una broma, li va donar la darrera copa.

—Això — féu l'altre amb estranyesa — sí que no sé pas el que és!

La copa estava plena d'aigua!

Exit complet

UN jove autor va llegir l'altre dia a un empresari una obra futurista la qual, segons aquell,

7 — LA TORIES

Per cert que en arribar a Cadaquès, un senyor molt seriós que anava entre els excursionistes, va reunir una colla de xicots que es van oferir a fer de ciclerones de les xicotes.

En arribar al lloc conegut per "La Conca", el senyor que capitanejava la colla digué seriós:

—Ara, senyoretetes, els hi ensenyarem "Els Pixots".

Algunes, molt poques, es tornaren vermelles; altres, baixaren púdicament els ulls.

I aquell senyor no havia dit res de particular, perquè, en efecte, a "La Conca" hi ha un lloc conegut per aquest nandulandesc nom, ço que els nostres llegidors podran comprovar fàcilment, si es prenen la molèstia de comprar una col·lecció de targes postals il·lustrades d'aquella pintoresca població de la Costa Brava.

L'hortolà de Sant Boi

NO ANAVA PER ELL

EV Puig portava una factura a la butxaca d'aquelles que no es cobren mai ni entregant-les al negre "Leopoldo". Un dissabte a la tarda, que s'estava a cafè xarrupant una copeta de conyac, i va dir a seu amic Quim:

—Tinc una factura que no puc cobrar de cap manera. Si tu vols anar a cobrar-la i en treus algun caler, et dono la meitat de ço que en tregui's.

Molt satisfet del negoci que li proposaven, en Quim, que se les tirava de viu, va agafar la factura.

—On és això?

—Aquí al carrer de la Diputació. Jo t'hi acompanyaré.

Els dos amics anaren a casa del mal pagador. En Quim va pujar-hi, i en Puig es va quedar a la porta.

Al cap d'uns minuts, en Quim, amb el coll desfet, el barret aixafat i un ull de vellut va baixar l'escala.

—I ara! — féu en Puig — Què t'ha passat?
—Que aquell home m'ha rebut a cops de puny, i mira en quin estat m'ha deixat!
—I per què no t'hi tornaves?
—Oh! Ja veuràs: no era pas a mi a qui devia la factura!

R. E. Tallet

LA NENA INNOCENTA

LA Caterineta, una xamosa nena de sis anys, és a estiuejar a Begas. Els seus papàs hi tenen una caseta amb un troç de jardí i un galliner molt ben proveït.

Això vol dir que la Caterineta sap, almenys en part, com neixen els pollets, perquè moltes vegades els ha vist com sortien de la blanca i fina closca.

L'altre dia van nèixer tres pollets i, a l'hora del dinar, el pare es va felicitar de que la lloca hagués donat tan bons resultats.

La Caterineta escoltava, amb seriositat, quan, de sobte, exclamà amb la més gran innocència del món:

—Escolta, papà: i nosaltres, també sortim dels ous?

A. Rambaire

ELS RESULTATS DEL TRAC-

TAMENT VORONOFF

EN una platja molt pròpera a Barcelona hi ha hagut, darrerament, escàndol gros. Figurint-se que un senyor d'uns cinquanta anys, fou sorprès, amagat a darrera una caseta mirant com es despullava una nena de catorze o quinze anys i vigilant amb la mar d'afanys tots els seus moviments.

Per no donar lloc a més comentaris, puix en tot el poble no es parlava d'altra cosa, els pares de la nena van renunciar a portar l'assumptat al jutjat.

Passaren uns quants dies i un matí, la nena, enrogida com un pebrot, contava a unes amigues seves, amb tots els detalls, el fet ocorregut.

I aleshores una de les amigues, més grandeta, esclatà en una riallada i digué:

—Així, segurament a aquest vellot li havíem aplicat el tractament del doctor Voronoff!

S. Aballot

LES FEMINISTES

ALLO de que les feministes són totes lletges, velles i porten ulleres de conxa, són romanços. Jo en conec unes quantes a les quals, sinó que no m'escoltarien, els diria amb molt de gust quatre parauletes a l'orella.

L'altre dia, en una reunió d'amics, comentàvem el feminisme.

—Molts diuen que les dones que segueixen aquestes teories, es que odien el sexe masculí. Però, jo crec que això no és veritat...

—Ah, no? — vaig dir jo al que estava parlant.

—I ca, home! Són feministes, precisament perquè els agrada tot el dels homes!

Kar Panta

EL PROBLEMA DEL PA

SEGONS llegim en un diari madrileny, una comissió francesa està a la capital espanyola estudiant el problema del pa.

Ja sabem què diran a tot això els madrilenys: "Que es un problema que tiene mucha miga."

R. E. Tallet

—I li agrada molt, jugar amb les pilotes?

—Es el joc que m'agrada més.

LA MALALTIA DE LA QUIMETA

LA Quimeta va estar malalta. Es va entosudir, aquests dies de tanta calor, en empassar-se sis mantecados l'un darrera l'altre, i, es clar, encara que ella estava acostumada a empassar-se moltes coses, va agafar un catarro estomacal que es va haver d'estar sis dies al llit.

Diumenge a la tarda, en sortir dels toros, vaig trobar una amiga seva.

—Vinc de veure la Quimeta — em va dir.

—I, com estava?

—Només la pell damunt dels ossos!

—Noia! Tan desmillorada ha quedat?

—No... Dic això perquè anava sense camisa...

Kit Xalla

LA BALLARINA

EN un cafè del Paral·lel va debutar l'altre dia una xicota que balla espaterrantment i que, de passada, ha fet ballar molta gent en aquest món. No és una novençana, ni molt menys, puix fa que treballa més de deu anys.

Malgrat això, es conserva plena, ferma, jove i bonica, la qual cosa fa que encara tingui els aimats a dotzenes.

—I que és bonica! — deia l'altre dia un espectador. — Quina puresa de línies!

—Sí — respongué un que tenia al costat. — Es l'única puresa que li queda...

Kar Tronets

UN BON REMEI

LA Cisca està de sis mesos, i els tres que li manquen per el deslliurament, li semblen una eternitat.

—Ai, Déu meu, Senyor! — exclama a cada moment. — Tres mesos encara! Tretze setmanes! Més de noranta dies!

—Això rai — li va respondre l'altre dia el seu marit, que és un tranquil. — Fes-té aviadora!

—Qué dius, poca-solta?

—Que pugis en aeroplà!

—I què guanyaré amb això?

—Tu diràs! Que el temps et passarà volant!

K. Melando

 EL PRIMER

An'en Roc, la mare de la xicoteta el va agafar petonejant a aquesta, i vulgui's no vulgui's volia que s'hi casés.

—Altra feina hi ha que ballar amb elàstics! — va contestar en Roc, que era dels que no badava.

—Doncs et tiraré pels Tribunals.

—Millor! I jo diré que la seva filla estava més cansada de... fer brometa amb els xicotets que un vigilant de retirar tard!

—Mentida! Ets un canalla!

—I vostè una arcabota!

—Pocaverkonya! N'estic ben segura de que tu has estat el primer!

—El primer? Bé, vaja, no faci bromes, que avui no estic de lloillo.

—Sí senyor! El primer que he pogut atrapar!

Dy Dhaeth

 ELS MODOS, ABANS QUE TOT

EN una dependència jurídica de Barcelona en va passar l'altre dia una de crespia.

Un individu estava despatxant uns papers, quan els seus companys li van fer la brometa — ben inofensiva al cap d'avall — d'amagar-li el capell.

Ja tenim l'home llest que cerca el complement del seu cap i no el troba.

Com que els altres reien, l'interessat, endevinant la jugada, es va indignar i va dir el més tranquil del món:

—El que m'ha amagat el barret és un... fill de mala mare.

Escàndol, crits, protestes, el bromista que li torna el barret, però dient-li que allò no es diu i que si no retira les frases injurioses que ha pronunciat, li trencarà la cara.

I l'altre, comprenent que ha ficat els peus a la galleda, respon molt confós:

—Home... Sí... Veuràs... Es clar que jo he dit que el que m'havia amagat el barret era... bueno, era allò que tant t'ha agraviat, però consti que ho he dit amb bons modos!

Toni Ni

 PEL MATEIX PREU

EN una aristocràtica barriada de Barcelona s'ha inaugurat un restaurant de nit que ha durat menys que un ministeri dels del temps del vell règim. El preu era car i avui la

—Vet aquí l'avantatge del cabell curt: a cada moment pots tornar a començar com si res no hagués passat.

gent no està pas per romanços.

Un senyor hi va pujar poques nits abans de tancar-se, a la recerca d'un xic de fresca — el local estava a l'aire lliure — i va demanar un bistec de filet i una cervesa.

A l'hora de pagar, li presenten el compte, que pujava exactament vuit pessetes quinze cèntims.

—I ara! Com ha anat, això? — va preguntar el client, indignat. — Quan val, el bistec?

—Set pessetes.

—Set pessetes? De què era?

—De filet!

—De filet de què?

—De filet de vedella!

—Recristina! Per aquest preu, gairebé me l'haurien pogut donar de carn humana!

Marcel Terra

NOTES D'ISTIU

FA, encara no, vuit dies que sóc a Sant Hilari, i puc dir que he fet una coneixença de les més interessants de la meua vida. Es tracta d'un cas d'una psicologia tan complicada, que crec poder-ne treure savorós partit per a un tipus fonamental d'una novel·la de la vida inquieta d'una dona.

Es diu Isolina i té vint-i-vuit anys. És casada. El seu marit té una fàbrica de pentinats a trenta quilòmetres de Barcelona. Ella, instal·lada en la seva magnífica torre, camí de la Font Vella, sembla talment una dama del segle XIII, reclusa avarament per un cavaller errant en un castell solitari.

Es alba de rostre com són albs els lliris i les seves mans, fines i llargarudes, semblen dues magnòlies que han florit a punta de braç per fer-los més esbelta.

Vesteix quasi sempre túniques llargues i folgades, lleugerament cenyides a la cintura i en veure-la caminar silenciosa, com escorren-se damunt dels prats d'un vert brillant i feridor, evoca les ingràvides figures de Miquel Angel.

Una nota negra, ferma, detonant, es destaca damunt de les seves espatlles; és la seva abundosa i no segada cabellera, negra com la civa i oliosa com el quitrà quan fa el bull.

Zuloaga, el sensual, el creador de les dones torturades per l'ascetisme del pecat, hauria trobat en ella el model ideal.

Aficionades ella i jo a les solituds camperoles, aviat ens havem fet amigues i ella se m'ha entregat amb la febre de les ànimes sedentes de companyonia, però que viuen en una mena d'isolament voluntari per a escapar de la vulgaritat de la nostra joventut xarlestonesca.

Cada dia, en caure la tarda, quan ja quasi tota la colònia torna del manantial, ella i jo agafem carretera enllà i gronxant-nos suaument, apoïades l'una en l'altra, anem fent el camí que els estiuejants ja desfent de retorn cap a l'hotel o cap a les cases llurs.

Jo he tractat sempre a Isolina amb una tendror i sol·licitut quasi infantines. Els seus ulls

blaus i badats com topacis, li donen un caire de flor delicada, que sembla talment com si les mans en tocar-la l'haguessin de desfullar.

Res té doncs d'estrany que aquest dia, en sorprendre-la al marge del rierol, en una reconada ombrívola mig desmaiada en braços d'en Fortesa, un jove enginyer que havia aconseguit intimar amb nosaltres, cregués de sobte en una desgràcia.

—Isolina! Què tens? Què et passa, nineta? — vareig cridar tota trasbalçada, apropant-me a la parella i sotraquejant fortament a la meua amiga.

—No és res, senyoreta Laura — va fer ell, roig com una brasa i desapareixent subtilment mentre em deixava l'Isolina en els meus braços.

—Ramon! Ramon meu! — sospirà ella, encarrimig entre somnis i abrassant-me amb frenesi.

Llavors ho vareig comprendre tot. L'enginyer es deia Ramon.

De mica en mica, acaront-la suaument, vareig anar retornant la meua amiga i en donar-se compte de que jo m'havia assabentat de tot, va arrancar en un plor desesperat, ple de desconsol i penediment.

—Però, explicat, Isolina. Què ha passat entre tu i en Fortesa?

—No ho sé, no ho sé; no em preguntis res. Havia de passar... Era inevitable.

—Però per què era inevitable? Tan fonament t'havia ullprès?

—No, si no és això... Si quan vam fer amistat amb ell i em vaig assabentar de què es deia Ramon, ja em vaig veure perduda...

—Tan fonda impressió et produeix aquest nom? Algun record de solteria? Algun amor inesborrable...?

—No ho endevinaries mai, Laura. En assabentar-me que es deia Ramon em vareig veure perduda, perquè... aquest nom encara no el tenia a la llista...!

Mireu, si no hagués estat assentada a terra, em desplomaria...!

LAURA BRUNET

J. M. BOSCH
XXVII

Si en la realitat passés igual que en les novel·les, aquest món seria un veritable paradís.

RIGOR PATERNAL

UN pintor amic nostre va anar l'altre nit — cosa molt dispensable, perquè l'art i la grimegia no estan divorciats — a una hospitalària mansió del carrer d'Escudellers, on va conèixer una xicota escultural i bonica perquè sí.

—Per què no et dediques a fer de model de desnú? — li va preguntar — Mira: si vols venir a casa, et donaré tres naps cada dia...

—De cap manera! — va fer ella.

—I ara! per què?
—Perquè els meus pares s'enfadarien molt si sabien que jo feia aquest ofici...

B. Orrango

LA MODESTIA DEL TAVERNER

EN una taverna de l'Eixample, va éntar un carreter que tenia molta set i va demanar una horxata, que es va empassar d'un sol trago.

Quan bebia els darrers glops, l'home va trobar, al fons del vas, un botó de calçotets.

—Això és una indecència! — va exclamar. Jo vaig a fer una denuncia a la Junta de Sanitat! Hi ha dret a que jo em trobi a dintre del vas un botó de calçotets?

L'amo, en sentir els crits, va arribar corrents.

—Home! — li va dir — No us poseu d'aquesta manera! Ja podeu comprendre que, per un ral que val l'orxata, no us podem pas posar a dintre un botó de levita!

Rafelet

EXCLUSIVISME

SENTIT al "Royal Concert", una d'aquestes nits:

—Es a dir que has renyit amb aquell torredor d'autos?

—Definitivament!

—Que no et donava prous diners?

—Sí! Però, era massa exclusivista.

—Com?

—Sí! S'havia entossudit en que només passés la seva...!

El Cabrit Audaç

EL TREBALL INTENS

CONTEN de Rostchild que una vegada, a les oficines de la seva Banca, va contractar un tenedor de llibres. Era un home actiu, complidor i fiat fins a tal punt que, al cap de pocs dies, va dir si podrien pendre un germà seu que estava sense feina, i li van dir que si.

En arribar a fi de mes, va preguntar si podrien prendre el seu pare.

—Oh! — féu en Rostchild — Deu ésser massa vell i no deu fer gaire feina.

—No ho cregui pas! Treballa més que el meu germà i que jo!

—Llavors — féu en Rostchild amb un somris — que vingui, i despatxaré a vostè i el seu germà...

Tit Hella

LA DIFERENCIA

DOS estudiants de dret es repassaven les lliçons mútuament, per tal d'evitar la formidable carbassa que se's venia al damunt.

—Escolta — digué un d'ells—Quina diferència hi ha entre un accident i una desgràcia?

—Oh! Això, és molt senzill. Figurat que ets casat i un auto t'atropella la sogra... Doncs això és un accident.

—I bé...?

—Però la sogra surt sense altra cosa que l'esglai consegüent. Això, és una desgràcia!

Buía Fort

LA MATRICULA

LA Quiteria no es troba gaire bé. Sofreix del recreu, que deia aquell carreter del cèlebre conte. L'altre dia se'n va anar cap a cal metge i, al mateix temps, a veure el professor de la seva filla, una eixerida nena de set anys, per a pagar-li un conte d'estudis i matricular-la en el pròxim curs.

Quan el marit de la Quiteria va arribar a casa seva, a l'hora de sopar, la seva dona encara no havia tornat.

—Que no hi ha la mamà? — va preguntar l'home a la seva filla.

—Ha sortit fa una estona.

—Que saps on ha anat?

—Sí. M'ha dit que anava per allò de la matrícula...

I el marit de la Quiteria, que no es gaire il·lustrat, va afegir interiorment:

—Ves quines coses d'explicar-li a la criatura!

F. Orrolla

—Saps què pensava, Lluís? Que els novel·listes són molt exagerats quan es posen a escriure de coses de l'amor. T'enganyen posant-te la mel als llavis.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrifaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona, Alerta, doncs, i apretar l'è i!

L'ESTIGMATISME

LA xamosa Leonor, una xicoteta de vint-i-dós anys, casada amb un home de quaranta, pregunta al seu marit:

— Escolta: què és l'estigmatisme?

— Una malaltia de la vista que fa veure les coses llargues!

— Així, ja estic segura de què jo no la tinc pas, aquesta malaltia.

— Per què?

— Perquè jo cada dia les veig més curtes...

K. Abreta

ELS JOCS DE L'AMOR I DE L'ETZAR

CONTAVA un vell corrido, en una tauleta de l'"Excelsior", com havia estat, durant algun temps, l'amic oficial de certa famosa cupletista.

— Res, — deia — va ésser allò d'agafar-la pel mot. Un dia li vaig dir: "A tu que t'agrada tan jugar, què et sembla si això d'ésser la meva amiga ens

ho fessin a cara o creu? Si surt cara, he perdut, i si surt creu, tens d'ésser meva, vulgui's no vulgui's, perquè els deutes de joc ja saps que són sagrats..."

— I va sortir creu, no és això?

— Sí. Va sortir creu, però després, em va sortir cara...

A. Rambaire

SENYAL INFAL·LIBLE

DIUMENGE a la tarda. El promés ha dinat a casa la promesa i, acabat l'àpat, ella i sa mare s'aixequen i se'n van a vestir-se per a sortir.

El promés agafa unes estisores i es posa a tallar-se les ungles. En aquestes, arriba el cosí de la noia, que és un barra acabat, i diu al xicot amb tot l'aplom:

— Què, que sortiu aquesta tarda?

— Sí.

— Ja m'ho pensava! Aneu al cine, no és això?

— Sí. Com ho saps?

— Home! Com que veig que et talles les ungles!

Vanda Rhotta

UNA CARRERA NOVA

L'ALTRE dia, en cert Círcol barceloní — l'únic círcol, precisament, que mai no ha estat un círcol viciós — a un senyor no se sap el que li va passar, el cert és que es va barallar amb un altre soci i li degué dir un mot que el devia molestar tant, que tota la tarda va estar parlant del maeix.

A cada habituat a la casa que arribava, li contava la mateix història.

Cap a les set, va arribar un habituat del círcol, i en veure'l tan enfutismat, preguntà al conserge:

— Què fa aquest senyor? Què té, que crida d'aquest manera?

I el conserge li respongué el més seriosament del món:

—Estudia per lleó...

F. A

EL SALVAVIDES

AIXO va passar no fa gaires dies a la Portaferri... Un senyor, ja d'alguna edat, anava corrent per la vorera, per agafar el tramvia de la Plaça de Santa Anna, quan va rrelliscar i no es va trencar el cap perquè en aquell instant arribava providencialment en direcció contrària una xicotassa d'uns vint anys, grassa, plena, fresca, amb una pitrera exhuberant, damunt la qual el senyor hi va anar a donar de nassos, tot dient:

—Ai, Sant Pancràs! Perdoni, senyoreta!

—De res! — féu aquesta, amatent — Que s'ha fet mal?

I el senyor vell, que ja s'havia refet de l'esglai, respongué, ja tot trempat i somrient:

—Com vol que m'hagi fet mal, si he topat en el camí amb aquests dos salvavides...?

I designava amb l'índex les adorables carnositats que la xicoteta exhibia sota la gola...

Ivan d'Arròs

LA PREOCUPACIO

PEL Passeig de Colomb es passeja un xicot, guiant un magnífic auto. Va a petita velocitat, com si volgués agermanar la marxa del cotxe amb el seu ensopiment.

Quan arriba a la Porta de la Pau, troba un amic i l'invita a pujar al cotxe.

—Que no saps? — li diu una vegada ja està confortablement instal·lat al seu seient. — Tinc l'almigueta embarassada!

—Ah, sí? — exclama l'altre. — I de qui sospites?

Fi Blada

DEDUCCIO LOGICA

Ala Lluïseta n'hi passa una molt crespada. Tenia un xicot, molt espavilat, i aquest la va entabanar, i ara la pobra noia va pel carrer que sembla un bocoi. Res, que si Déu vol, cap allà a la Mercè hi haurà bateig.

Com que el seu estat la cansa molt, ha deixat d'anar a treballar, però, alguna tarda, a les set, va al taller on feia caps de cartó a esperar la sorti-

da de les seves companyes per tal de poder parlar una mica.

L'altra dia, la Lluïseta es lamentava de la seva dissort, perquè naturalment, el xicot que li va fer aquella malifeta, quan va veure el bunyol, es va eclipsar discretament, com les cupletistes quan ja t'han fet fer prou gasto...

—Ai, Déu meu! — deia la Lluïseta — No sé pas on tenia el cap, jo, el dia que...

Una de les seves ex-companyes de treball la va interrompre:

—On va ésser, això?

—A can Verdura!

—I no saps on tenies el cap? Dona, es ben senzill! Damunt del coixí!

Dida Roth

LA MURMURACIO

VAIG trobar pel Passeig de Gràcia, prenent una racció visual de cuixa femenina, el meu amic Rostoll.

—I doncs, Rostoll — li vaig dir — com va la nova vida?

—Quina nova vida?

—Caram, la de casat!

—Si no m'he casat pas!

—Ah, no?

—No.

—Així, em van enredar, noi, però estic ben segur que m'ho van dir.

—Oh! No hi donis importància, que això no té res de particular! Sempre hi ha gent a la qual li agrada malparlar dels amics!

G. A. Lliner

ECONOMIES

MARIT i muller van a sopar a la fonda. Ell agafa la carta i comença a formar el menú. En arribar al peix, pregunta a la seva dona:

—Que voldràs llagosta?

—Quan val?

—Sis pessetes.

—No, no, que és massa cara.

—Tira, dona, tira! Un dia és un dia.

—No, reiet, no. Hem d'estalviar. Val més que em compris aquell anell de brillants que hem vist aquesta tarda a can Cabot...

K. Umí

Conte premiat en el número passat:
EL SASTRE DISTRET

—I si vol alguna cosa, vingui a dir-m'ho a la segona bota.

—Ha triat mal lloc per parlar, senyora.

DE tothom són conegudes les famoses anècdotes del gran humorista americà Mark Twain, "el Rufasta de Nord-Amèrica", segons frase afalagadora d'un escriptor andaluc, que encara és més humorista que en Mark Twain i que en Rufasta. Però, l'anècdota que anem a contar no és coneguda dels nostres llegidors, i, en canvi, té molta gràcia.

Twain estava contemplant els boigs furiosos quan passà per davant d'una gàbia i en va veure un que estava cridant sense descansar un moment:

—Vull matar la meva sogra! Vull matar la meva sogra!

Mark es va fixar atentament en aquell home, i després, encarant-se a l'empleat que l'acompanyava, exclamà:

—Escolti: i per què el tenen, tancat amb els boigs aquest home?

F. Orrolla

EROTYL
JOVENTUT ETERNA

Erotyl és el producte magnífic per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona*

Impremta Lletana. - Bow de Sant Pere, 9 - Barcelona

PAGEOL
CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones
Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis
Estrecheces — Cistitis

Una buena limpieza interna con cura todas las heridas del amor
PAGEOL

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA

“LA PAPELERA DE CEGAMA”

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER

— TOMAS RIBALTA —

Valencia, 316 —

cès — uval — i la mestressa del "angelus" Hall de Arrepentides S'treet.

Els que fem LA TUIES vam córrer a festejar el sant d'aquesta darrera però com que tots nosaltres som gent de molt compromís, hi vam anar d'"acónito", que diria el nostre ex-senador i estimat amic don Joan de la Plaça de Catalunya.

Prenent amb totes les menges la deguda precaució d'aquesta nit guardarem un molt saborós record.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EN una cursa de braus celebrada darrerament a la Plaça de les Arenes, van lidiar un brau que es deia "Bomberos".

I diuen que l'animal per no fer honor al seu nom en lloc d'apagar les flames estava que treia foc.

EL CONSEJERO DEL AMOR

D'UNA biografia de Wagner retallem el següent saborós paragraf:

"El genial Ricardo Wagner tuvo un corazón apasionado para el amor. Tres mujeres influyeron en su vida: "Guillermino" Planer, Matilde de Wesendonek y Cosina Liszt. Tres amores distintos: cruel, platónico y de dulce serenidad."

Sempre se'n saben de noves puix jo no sabia pas que en Wagner d'un Guillermino s'hagués mai enamorat.

DIJOUS, la simpàtica parella Palau-Bonetty, que tanta popularitat ha conquerit entre el públic que acut a les representacions de les revistes del Teatre Còmic, va celebrar el seu benefici.

Hi va anar una gentada que no va deixar un lloc buit de manera que al teatre no hi cabia ni un mosquit.

L'afarta pobles

EPIGRAMA

Tenia en Pons una lletra d'un client mal pagador i per por de no cobrar-la va moure molta remor. Fins que va trobar una vídua que li volgué descomptar i ell sense pensar-s'hi saire tot seguit li va endossar.

Homer D'Hetta

RETALLEM d'un diari local:

"El cobrador de una casa de comércio de San Feliu de Llobregat, que en el Banco Hispano Americano le robaron 18.000 pesetas, ha reconocido de entre las fotografias de profesionales del robo, que le mostraron en el Gabinete antropométrico de la policia, a una de los autores del hecho, llamado Francisco Esteve (a) "El Pelma".

Si va sapiguer pescar-li els calers al cobrador el senyor Francesc Esteve no es tan pelma com això.

EL CONSEJERO DEL AMOR

UN simi que tenien a una torre de Vallvidrera mossegà un individu de quaranta quatre anys, anomenat Ramon Rodríguez.

El que demostra que els simis sostenint la tradició fan sempre alguna monada si es presenta l'ocasió.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Còmic" segueixen els èxits de la bellíssima índia Rajah i de la seva famosa serp, que aviat serà més popular que la Patum de Berga.

L'animaló aquest s'enrosca com una mala cosa al cos encisador de la gentil xicota i l'estreny d'una manera que de bona gana ens tornàrem reptils.

Perquè la xamosa noia que porta el nom de Rajah és d'aquelles que un voldria amb molt de gust, enroscar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

S'ha inaugurat una línia estival d'autòmnibus entre la Plaça de Lesseps i el Santuari del Carmelo, dic, del Carmelo.

Els cotxes, sobretot a la caiguda de la tarda, es veuen plens de parelles d'enamorats.

Puix Les Planes, avui dia ja són massa freqüentades i les parelles s'amaguen cercant noves encontrades.

HAN començat les festes majors de barriada. Els corridos s'han fet fer sabates a mida i vestit nou i han après els darrers punts de moda de xarleston i black-bottom. Es veu que la calor no desanima els sarauistes "de ambos sexos" que estan disposats a no perdre ni un dels molts que toquen els músics.

Puix segons diu una noia en sortir de l'envelat es trobà tota mullada i a punt de perdre el cap.

EL CONSEJERO DEL AMOR

ELS cafès concerts estan que semblen una sucursal del Cementiri del Sud-oest. Ningú no s'hi vol enxovar i els habitants prefereixen pendre la fresca a la vora del mar.

Fem, malgrat tot això, una excepció pel "Concert Apolo", on, com que està al aire lliure, la concurrència és bastant nombrosa.

Les noies ho agraeixen i a tots procuren deixar una impressió agradabilíssima perquè hi vulguin tornar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AHIR fou el Sant de les Angeles. LA TUIES ret respectuós homenatge a totes les Angeles que "en el mundo han sido", des de la Ricondo, avui retirada i protagonista d'una novel·la de mals costums barcelonins, fins a la Ero, la Fran-

EP!... EP!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN. 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meublee

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9

BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—Què mires amb tanta atenció?

—Oh, no res: que no entenc perquè tenen el nom que tenen aquests peixos...